

Wrocław, dnia 6 listopada 2017 r.

Prof. dr hab. Jerzy Skorupka
Wydział Prawa, Administracji i Ekonomii
Uniwersytet Wrocławski

Ocena

osiągnięć naukowych i aktywności naukowej dr Damiana Gila

I. Podstawa prawna do sporządzenia opinii – uchwała Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów z dnia 6 czerwca 2017 r. o powołaniu do pełnienia funkcji recenzenta w przewodzie habilitacyjnym dr Damiana Gila w dziedzinie nauk prawnych, w dyscyplinie prawo.

II. Ustawowe wymogi uzyskania stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Stosownie do art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (t.j. Dz.U.2014.1852) do postępowania habilitacyjnego może zostać dopuszczona osoba, która posiada stopień doktora oraz osiągnięcia naukowe lub artystyczne, uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora, **stanowiące znaczny wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej lub artystycznej oraz wykazuje się istotną aktywnością naukową lub artystyczną**. Według ust. 2 art. 16, osiągnięcie, o którym mowa w ust. 1, może stanowić: 1. dzieło opublikowane w całości lub w zasadniczej części, albo cykl publikacji powiązanych tematycznie; 2. zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne; 3. część pracy zbiorowej, jeżeli opracowanie wydzielonego zagadnienia jest indywidualnym wkładem osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Natomiast, stosownie do art. 18a ust. 7 wym. ustawy, recenzenci oceniają czy osiągnięcia naukowe wnioskodawcy spełniają kryteria określone w art. 16 i przygotowują recenzje.

Według rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, kryteria oceny w zakresie osiągnięć naukowo-badawczych habilitanta obejmują w obszarze nauk społecznych: autorstwo lub współautorstwo publikacji naukowych w czasopismach znajdujących się w bazie *Journal Citation Reports* (JCR) lub na liście *European Reference Index for the Humanities* (ERIH) (§3). Z kolei, według §4

wymienionego rozporządzenia, kryteria oceny w zakresie osiągnięć naukowo-badawczych habilitanta we wszystkich obszarach wiedzy obejmują:

1. autorstwo lub współautorstwo monografii, publikacji naukowych w czasopismach międzynarodowych lub krajowych innych niż znajdujące się w bazach lub na liście, o których mowa w § 3, dla danego obszaru wiedzy;
2. autorstwo lub współautorstwo odpowiednio dla danego obszaru: opracowań zbiorowych, katalogów zbiorów, dokumentacji prac badawczych, ekspertyz, utworów i dzieł artystycznych;
3. sumaryczny *impact factor* publikacji naukowych według listy *Journal Citation Reports* (JCR), zgodnie z rokiem opublikowania;
4. liczbę cytowań publikacji według bazy *Web of Science* (WoS);
5. indeks *Hirscha* opublikowanych publikacji według bazy *Web of Science* (WoS);
6. kierowanie międzynarodowymi lub krajowymi projektami badawczymi lub udział w takich projektach;
7. międzynarodowe lub krajowe nagrody za działalność odpowiednio naukową albo artystyczną;
8. wygłoszenie referatów na międzynarodowych lub krajowych konferencjach tematycznych.

Natomiast kryteria oceny w zakresie dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej habilitanta we wszystkich obszarach wiedzy obejmują:

1. uczestnictwo w programach europejskich i innych programach międzynarodowych lub krajowych;
2. udział w międzynarodowych lub krajowych konferencjach naukowych lub udział w komitetach organizacyjnych tych konferencji;
3. otrzymane nagrody i wyróżnienia;
4. udział w konsorcjach i sieciach badawczych;
5. kierowanie projektami realizowanymi we współpracy z naukowcami z innych ośrodków polskich i zagranicznych, a w przypadku badań stosowanych we współpracy z przedsiębiorcami;
6. udział w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism;
7. członkostwo w międzynarodowych lub krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych;
8. osiągnięcia dydaktyczne i w zakresie popularyzacji nauki lub sztuki;
9. opiekę naukową nad studentami i lekarzami w toku specjalizacji;

10. opiekę naukową nad doktorantami w charakterze opiekuna naukowego lub promotora pomocniczego, z podaniem tytułów rozpraw doktorskich;
11. staże w zagranicznych lub krajowych ośrodkach naukowych lub akademickich;
12. wykonanie ekspertyz lub innych opracowań na zamówienie organów władzy publicznej, samorządu terytorialnego, podmiotów realizujących zadania publiczne lub przedsiębiorców;
13. udział w zespołach eksperckich i konkursowych;
14. recenzowanie projektów międzynarodowych lub krajowych oraz publikacji w czasopiśmie międzynarodowych i krajowych (§5).

III. Ocena osiągnięć naukowych.

1. Damian Gil stopień naukowy doktora nauk prawnych w zakresie prawa uzyskał w dniu 16 listopada 2010 r. na podstawie uchwały Rady Wydziału Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, po obronieniu rozprawy pt. *Postępowanie w sprawach z oskarżenia prywatnego w polskim procesie karnym*, napisanej pod kierunkiem prof. dr hab. Edwarda Skrętowicza. Recenzentami w przewodzie doktorskim byli dr hab. Jerzy Migdał i dr hab. Hanna Paluszkiewicz.

Dr Damian Gil jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Katedrze Prawa Karnego i Postępowania Karnego na Wydziale Zamiejscowym Prawa i Nauk o Społeczeństwie KUL w Stalowej Woli oraz na umowę zlecenia na Wydziale Prawa w Wyższej Szkole Ekonomii, Prawa i Nauk Medycznych im. prof. E.Lipińskiego w Kielcach.

2. Jako osiągnięcie naukowe spełniające wymagania określone w art. 16 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki dr Damian Gil wskazał opracowanie pt. *Sprzeciw i quasi-sprzeciw w procesie karnym*, Lublin 2015.

W pierwszej kolejności ocenie poddano więc wskazane przez Autora osiągnięcie naukowe, a następnie oceniono pozostały dorobek naukowy powstały po uzyskaniu przez Kandydata stopnia naukowego doktora, a także pozostałe formy aktywności naukowej i dydaktycznej. W ocenie uwzględniono kryteria wymienione w §3 ust. 1, §4 i §5 cytowanego rozporządzenia.

Odnosnie do monografii pt. *Sprzeciw i quasi-sprzeciw w procesie karnym* stwierdzić należy, że Autor nie wskazał żadnych problemów naukowych, które zamierzał rozwiązać w tej pracy. Już ten element poddaje w wątpliwość wartość naukową monografii.

Pomimo niewskazania problemów naukowych podlegających rozwiązaniu zbadano, czy w pracy faktycznie sformułowano takie problemy (kwestie naukowe), a jeżeli i tego nie uczyniono, to czy faktycznie je zdefiniowano. Uważna lektura recenzowanej monografii pozwala na kateryczne stwierdzenie, że takich treści w tej pracy nie ma, chociaż tytułowe zagadnienie, już na pierwszy rzut oka skłania do sformułowania pytań o jurydyczną konstrukcję i charakter prawny sprzeciwów i *quasi*-sprzeciwów, o funkcje, jakie spełniają wymienione środki, o ich zakres podmiotowy i przedmiotowy, o treść wyrażonego w nich uprawnienia. Udzielenie odpowiedzi na te pytania pozwoliłoby rozstrzygnąć kolejne kwestie. Mianowicie, czy stanowią one jednolitą grupę środków procesowych, czy grupę niejedolitą? Wymienionych analiz w pracy nie podjęto, m.in. z tego powodu, że deklarowanym celem rozprawy jest uporządkowanie i zinterpretowanie istotnych zagadnień, które wiążą się z prawem do zaskarżenia sprzeciwem lub *quasi*-sprzeciwem. Praca ma zatem charakter porządkujący dotychczasową wiedzę na temat sprzeciwów i *quasi*-sprzeciwów w procesie karnym oraz wyjaśniający istotne kwestie dotyczące tych zagadnień. Autor nie stawia natomiast nowych pytań, nie wskazuje na nowe problemy naukowe, nie prowadzi badań w kwestiach dotąd pomijanych. Od rozprawy habilitacyjnej należy zaś oczekiwać przede wszystkim rzetelnej i merytorycznie bezbłędnej analizy jurydycznej wymienionych w niej środków prawnych. Tymczasem, w omawianej pracy taka analiza przeprowadzona została powierzchownie. Autor wyróżnił, co prawda, cechy sprzeciwów w postaci: 1) skargowości, 2) kasatoryjności, 3) niedewolutywności, 4) suspensywności. O braku rzetelnej analizy jurydycznej świadczy jednak fakt, że analizując problematykę zakazu *reformationis in peius* w konstrukcji sprzeciwu od wyroku nakazowego, Autor opowiedział się za poglądem uznającym, że cechą sprzeciwu od wyroku nakazowego jest zakaz *reformationis in peius* oraz za wprowadzeniem takiego uregulowania do przepisów o postępowaniu nakazowym. Autor zaniechał jednak przeprowadzenia analizy dotyczącej tego, czy wymieniony zakaz stanowi istotną cechę pozostałych sprzeciwów obowiązujących w postępowaniu karnym i poddanych badaniom dogmatycznym, tj. sprzeciwu od decyzji referendarza sądowego oraz sprzeciwu od wyroku zaoczonego (tutaj w aspekcie historycznym). Autor nie przeprowadził więc analizy, czy rzeczony zakaz stanowi cechę wspólną dla wszystkich sprzeciwów, czy jedynie cechę sprzeciwu od wyroku nakazowego. Brakuje także analizy, czy taka sytuacja uprawnia do traktowania wymienionych środków zaskarżenia do jednolitej grupy sprzeciwów, czy też środki te różnią się na tyle, że nie mogą tworzyć jednolitej grupy.

Krytycznie należy ocenić również część pracy dotyczącą *quasi*-sprzeciwów w procesie karnym. Odwołując się do dotychczasowych poglądów i wypowiedzi przedstawicieli

doktryny prawa karnego procesowego Autor wyróżnił następujące cechy *quasi-sprzeciwów*: 1) niedewolutywność, 2) brak nazwy ustawowej, 3) różne konsekwencje prawne, 4) niedookreślenie formy, 5) zgoda lub brak zgody uczestnika procesu (s. 223). Do elementów wspólnych *quasi-sprzeciwów* Autor zaliczył: 1) wyłączenie ich z grupy środków odwoławczych oraz 2) ich niedewolutywność (s. 224), nie przeprowadzając jednak analizy elementów rozłącznych. W innym miejscu Autor zaś podaje, że wspólnymi cechami *quasi-sprzeciwów* są: 1) skargowość, 2) niedewolutywność, 3) opozycyjność względem danej decyzji procesowej (s. 231). Wymienione uwagi doprowadziły Autora do stwierdzenia, że „nie ma jednolitego modelu zaskarżania *quasi-sprzeciwem*” (s. 224). Następnie wyróżniono typowe i nietypowe środki zaskarżenia, zaliczając do pierwszej grupy środki odwoławcze, a do drugiej grupy pozostałe środki zaskarżenia, w tym *quasi-sprzeciw*y. W konsekwencji Autor stwierdza, że „skorzystanie z tego środka [*quasi-sprzeciwu*] ma na celu uchylenie się od skutków decyzji procesowej i stwarza pewien precedens, którego finał już zależy od charakteru czynności procesowej. Wszystkie z proponowanych *quasi-sprzeciwów* nie cechują się dewolutywnością, nie można przypisać im wszystkich cech charakterystycznych dla *sprzeciwów*. Różnorodność *quasi-sprzeciwów* wynika z danego układu procesowego, stąd nie sposób wyodrębnić jednego modelu zaskarżania *quasi-sprzeciwami*”.

Do grupy *quasi-sprzeciwów* Autor zaliczył: 1) odwołanie do składu orzekającego (art. 373 KPK), 2) *sprzeciw* wobec warunkowego umorzenia postępowania (art. 341§2 KPK), 3) *sprzeciw* wobec postępowania mediacyjnego (art. 23a KPK), 4) *sprzeciw* wobec skazania bez rozprawy (art. 335 KPK), 5) *sprzeciw* wobec dobrowolnego poddania się karze (art. 387§2 KPK), 6) opozycję wobec postępowania mandatowego (art. 7§2 KPW), 7) *sprzeciw* wobec odczytania na rozprawie protokołu przesłuchania (art. 392§1 KPK). W dalszej części pracy wymienione środki zostały omówione. Dla porządku należy odnotować, że art. 23a KPK składa się z ośmiu paragrafów, a art. 335 KPK składa się z sześciu paragrafów. Autor nie wskazał zaś, w którym z nich określone zostały *quasi-sprzeciw*y.

Przeprowadzone badania dogmatyczne są jednak powierzchowne i na poziomie merytorycznym nieprzystającym rozprawie habilitacyjnej. Wyróżnienie określonych *quasi-sprzeciwów*, a zatem wskazanie zakresu podmiotowego tych środków powinno skłonić Autora do przeprowadzenia merytorycznie dogłębnej analizy jurystycznej tych środków, celem wyeksponowania elementów pozwalających na zaliczenie ich do wspólnej grupy środków procesowych, a w razie braku takich elementów, na postawienie tezy o braku możliwości zaliczenia ich do wspólnej grupy. Zamiast dogmatycznego omówienia poszczególnych *quasi-sprzeciwów* (co czytelnik znajdzie w dowolnym komentarzu do

Kodeksu postępowania karnego), pożądane i wartościowe naukowo byłoby poddanie analizie ich cech, celem zaliczenia do jednego zbioru.

Wartościowe z naukowego punktu widzenia byłoby też porównanie konstrukcji jurydycznej sprzeciwów i *quasi-sprzeciwów* w procesie karnym do tożsamyh instytucji w postępowaniu karnym skarbowym, cywilnym, administracyjnym i sądowoadministracyjnym, celem wskazania elementów wspólnych i rozłącznych, a zatem takich, które mają istotne znaczenie typologiczne.

Podsumowując powyższe uwagi należy powiedzieć, że przedstawiona przez dr Damiana Gila monografia pt. *Sprzeciwy i quasi-sprzeciwy w procesie karnym*, nie stanowi znacznego wkładu w rozwój dyscypliny naukowej prawo, a tym samym nie spełnia przesłanki określonej w art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (t.j. Dz.U.2014.1852).

IV. Ocena aktywności naukowej dr Damiana Gila.

1. Dr Damian Gil w wykazie publikacji naukowych podał, że na jego dorobek naukowy składa się łącznie 73 pozycji, w tym 3 monografie, 16 redakcji i współredakcji recenzowanych opracowań zbiorowych, 40 artykułów i rozdziałów w pracach zbiorowych, 3 glosy do orzeczeń sądów polskich, 1 sprawozdanie, 2 recenzje oraz 8 prac opublikowanych przed uzyskaniem stopnia naukowego doktora nauk prawnych. Teksty te nie zostały opublikowane w czasopismach znajdujących się w bazie *Journal Citation Reports* (JCR) lub na liście *European Reference Index for the Humanities* (ERIH).

Deklarowany dorobek piśmienniczy (bez redakcji i współredakcji opracowań zbiorowych) po uzyskaniu stopnia naukowego doktora nauk prawnych wynosi 49 pozycji. Został on osiągnięty w latach 2010 – 2016. Daje to 8 publikacji w ciągu roku, co świadczy o dużej aktywności publikacyjnej Kandydata.

Zważyć jednak należy, że na ogólną liczbę 40 artykułów podanych w wykazie publikacji, jedynie 10 ma formę artykułu. Są to następujące teksty: 1) *Problematyka mediacji w kontekście zmian w polskim procesie karnym*, *Ius et Administratio* 2014/3/3-17, 2) *Udział Rzecznika Praw Dziecka w postępowaniu kasacyjnym*, *Przegląd Prawno-Ekonomiczny* 2013/2/49-57, 3) *Kluczowe problemy pociągnięcia do odpowiedzialności za zgodą sprawcy w postępowaniu karnym skarbowym*, *Przegląd Prawa Publicznego* 2014/9/76-85, 4) *Opozycja wobec postępowania mandatowego*, *Przegląd Prawno-Ekonomiczny* 2015/2/25-36, 5) *Uwagi o pozycji i etyce prokuratora w strukturze organów ochrony prawnej*, *Ius et Administratio* 2014/2/3-13, 6) *Prawo karne w ujęciu L.Petrażyckiego (polemika z F.Lisztem)*, *Przegląd*

Prawno-Ekonomiczny 2014/2/46-54, 7) Einspruche im Polnischen und deutschen Strafprozess (Sprzeciw w polskim i niemieckim procesie karnym), Przegląd Prawno-Ekonomiczny 2015/4/6-19, 8) Skazanie bez rozprawy w perspektywie uchwalonych i projektowanych zmian w procesie karnym, Studia Iuridica Lublinensia 2016/2/71-96, 9) Prawo do obrony w świetle ostatnich nowelizacji Kodeksu postępowania karnego – zagadnienia wybrane, Ius Novum 2016/4/120-132, 10) Skarga na wyrok sądu odwoławczego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia w procesie karnym, Ius et Administratio 2016/3/81-95.

Wymienione artykuły zostały opublikowane w następujących wydawnictwach: Ius et Administratio, Przegląd Prawa Publicznego, Studia Iuridica Lublinensia, Przegląd Prawno-Ekonomiczny, Ius Novum. Zgodnie z wykazem czasopism naukowych Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, za publikację w wymienionych czasopismach przyznawana jest następująca ilość punktów:

- Ius et Administratio – 5,
- Przegląd Prawa Publicznego – 7,
- Studia Iuridica Lublinensia – 8,
- Przegląd Prawno-Ekonomiczny – 8,
- Ius Novum – 11.

Żaden tekst Kandydata nie został opublikowany w Państwie i Prawie, a także w uznanych i najbardziej dostępnych publikatorach, jak: Przegląd Sądowy i Palestra. W uznanych czasopismach, jak Ius Novum i Prokuratura i Prawo Kandydat opublikował po jednym tekście (artykuł i głosę).

Pozostałe teksty (30) opublikowane zostały w różnych opracowaniach zbiorowych mających postać materiałów pokonferencyjnych. Dwa teksty zostały opublikowane w księgach jubileuszowych. Zważyć bowiem należy, że:

1. tekst pt. Odmowa sprostowania – problematyka procesowa (uwagi na kanwie trzech wyroków TK), stanowi referat wygłoszony na konferencji ogólnopolskiej wymienionej w punkcie 4 wykazu tych konferencji,
2. tekst pt. Zniesławienie w polskich kodyfikacjach karnych – regulacje historyczne, de lege lata i de lege ferenda, stanowi referat wygłoszony na konferencji ogólnopolskiej wymienionej w punkcie 25 wykazu tych konferencji,
3. tekst pt. Role uczestników postępowania karnego a model postępowania mediacyjnego, stanowi referat wygłoszony na konferencji międzynarodowej wymienionej w punkcie 2 wykazu tych konferencji,

4. tekst pt. Model postępowania w sprawach nieletnich de lege lata i de lege ferenda, stanowi referat wygłoszony na konferencji ogólnopolskiej wymienionej w punkcie 15 wykazu tych konferencji,
5. tekst pt. Czy w sprawach o tzw. przestępstwa pedofilskie można orzekać w trybach szczególnych?, stanowi referat wygłoszony na konferencji ogólnopolskiej wymienionej w punkcie 19 wykazu tych konferencji,
6. tekst pt. Wpływ zeznań małoletniego na trafną reakcję karną, stanowi referat wygłoszony na konferencji międzynarodowej wymienionej w punkcie 3 wykazu tych konferencji,
7. tekst pt. Prawo do wniesienia sprzeciwu we współczesnym polskim procesie karnym (zagadnienia wybrane), stanowi referat wygłoszony na konferencji ogólnopolskiej wymienionej w punkcie 16 wykazu tych konferencji,
8. tekst pt. Zmiany modelowe w zakresie zaskarżenia orzeczeń w procesie karnym (uwagi dotyczące projektu Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Karnego), stanowi referat wygłoszony na konferencji ogólnopolskiej wymienionej w punkcie 20 wykazu tych konferencji,
9. tekst pt. Sprzeciw w postępowaniu mandatowym prowadzonym przez Straż Gminną a konstytucyjne prawo do sądu, stanowi referat wygłoszony na konferencji środowiskowej wymienionej w punkcie 6 wykazu tych konferencji,
10. tekst pt. Prawa uczestników procesu karnego w związku z zaskarżeniem decyzji procesowych bez uruchamiania toku instancji, stanowi referat wygłoszony na konferencji ogólnopolskiej wymienionej w punkcie 14 wykazu tych konferencji,
11. tekst pt. Pokrzywdzony w postępowaniu nakazowym (uwagi de lege lata i de lege ferenda), stanowi referat wygłoszony na konferencji ogólnopolskiej wymienionej w punkcie 1 wykazu tych konferencji,
12. tekst pt. Orzekanie środka karnego wstępu na imprezę masową w postępowaniu nakazowym, stanowi referat wygłoszony na konferencji ogólnopolskiej wymienionej w punkcie 13 wykazu tych konferencji,
13. tekst pt. Stosowanie trybów szczególnych w sprawach o przestępstwa przeciwko prawom osób wykonujących pracę zarobkową, stanowi referat wygłoszony na konferencji ogólnopolskiej wymienionej w punkcie 26 wykazu tych konferencji,
14. tekst pt. Prawo do sądu karnego a inne postępowania represyjne (zagadnienia wybrane), stanowi referat wygłoszony na konferencji środowiskowej wymienionej w punkcie 9 wykazu tych konferencji,

15. tekst pt. Odpowiedzialność dyscyplinarna w Służbie Więziennej – zagadnienia wybrane, stanowi referat wygłoszony na konferencji ogólnopolskiej wymienionej w punkcie 8 wykazu tych konferencji,
16. tekst pt. Profesor Marian Cieślak - analiza dorobku i myśli wielkiego uczonego, stanowi referat wygłoszony na konferencji środowiskowej wymienionej w punkcie 3 wykazu tych konferencji,
17. tekst pt. Prawo karne w ujęciu L.Petrażyckiego (polemika z F.Lisztem), stanowi referat wygłoszony na konferencji ogólnopolskiej wymienionej w punkcie 9 wykazu tych konferencji,
18. tekst pt. Wyłączenie sędziego związane z uprzednio wydanym orzeczeniem w procesie karnym, stanowi referat wygłoszony na konferencji międzynarodowej wymienionej w punkcie 1 wykazu tych konferencji,
19. tekst pt. W kierunku kontradiktoryjności procesu karnego – kilka uwag na temat „chwilowego” przemodelowania postępowania przed sądem pierwszej instancji, stanowi referat wygłoszony na konferencji ogólnopolskiej wymienionej w punkcie 54 wykazu tych konferencji.

Wymienione teksty, jako mające charakter wystąpień konferencyjnych należy zatem odjąć od listy artykułów wykazanych w autorskim Kandydata. Następstwem tego jest ustalenie, że w dorobku piśmienniczym Kandydata znajduje się 11 opracowań oraz 10 artykułów, o których wcześniej była mowa. Na potrzeby niniejszej recenzji przyjmuję więc, że Kandydat przedstawił 21 opracowań, które w Jego ocenie mają walor naukowy. Trzy teksty opracowane zostały z innym autorem (prof. dr hab. E.Skrętowiczem i dr hab. F.Cieplym). Pozostałe teksty zostały opracowane samodzielnie przez Kandydata.

Wnikliwa i uważna lektura tekstów opublikowanych przez Kandydata prac (wszystkich) wskazuje, że dotyczą one następujących zagadnień:

1. tryby szczególne postępowania, ze szczególnym uwzględnieniem postępowania z oskarżenia prywatnego oraz postępowania nakazowego,
2. sprzeczki w procesie karnym,
3. pozycja prawna i procesowa osób małoletnich,
4. postępowania dyscyplinarne,
5. reforma procesu karnego.

Do pierwszej grupy zagadnień zaliczyć należy siedem opracowań (artykułów, rozdziałów w pracy zbiorowej, wystąpień konferencyjnych). Mianowicie: 1) Pokrzywdzony w postępowaniu nakazowym (uwagi de lege lata i de lege ferenda), 2) Orzekanie środa karnego

zakazu wstępu na imprezę masową w postępowaniu nakazowym, 3) Stosowanie trybów szczególnych w sprawach o przestępstwa przeciwko prawom osób wykonujących pracę zarobkową – czy to w ogóle możliwe?, 4) Kluczowe problemy pociągnięcia do odpowiedzialności za zgodą sprawcy w postępowaniu karnym skarbowym, 5) Opozycja wobec postępowania mandatowego, 6) Czy w sprawach o tzw. przestępstwa pedofilskie można orzekać w trybach szczególnych?, 7) Postępowanie prywatnoskargowe, [w:] System prawa karnego procesowego.

Instytucji sprzeciwów w procesie karnym Kandydat poświęcił poza monografią habilitacyjną, siedem opracowań (artykułów, rozdziałów w pracy zbiorowej, wystąpień konferencyjnych). Mianowicie: Prawo do wniesienia sprzeciwu we współczesnym polskim procesie karnym (zagadnienia wybrane), 2) Zmiany modelowe w zakresie zaskarżenia orzeczeń w procesie karnym (uwagi dotyczące projektu Komisji Kodyfikacyjnej Prawa karnego), 3) Sprzeciwy, a konstytucyjna zasada kontroli orzeczeń, 4) Sprzeciw od wyroku zaocznego – zagadnienia wybrane, 5) Prawa uczestników procesu karnego w związku z zaskarżeniem decyzji procesowych bez uruchomienia toku instancji, 6) Einspruche im Polnischen und deutschen Strafprozess (Sprzeciw w polskim i niemieckim procesie karnym), 7) Sprzeciw w postępowaniu mandatowym prowadzonym przez Straż Gminną a konstytucyjne prawo do sądu.

Problematykę pozycji prawnej i procesowej osób małoletnich Kandydat przedstawił w sześciu opracowaniach (artykułach, rozdziałach w pracy zbiorowej, wystąpieniach konferencyjnych). Mianowicie: Rola organów procesowych przy przekroczeniu granic dozwolonego karcenia, 2) Kontratyp karcenia małoletnich: aspekty materialne i procesowe, 3) Model postępowania w sprawach nieletnich de lege lata i de lege ferenda, 4) Udział Rzecznika Praw Dziecka w postępowaniu kasacyjnym, 5) Wpływ zeznań małoletniego na trafną reakcję karną, 6) Tryb przesłuchania małoletniego w postępowaniu karnym po nowelizacji z czerwca 2013 r.

Problematyka postępowań dyscyplinarnych przedstawiona została w czterech opracowaniach (artykułach, rozdziałach w pracy zbiorowej, wystąpieniach konferencyjnych). Mianowicie: Prawo do sądu karnego a inne postępowania represyjne (zagadnienia wybrane), 2) Odpowiedzialność dyscyplinarna w Służbie Więziennej – zagadnienia wybrane 3) Etyka funkcjonariuszy Służby Więziennej. Czy właściwa postawa funkcjonariusza może oddziaływać programowo na skazanego, 4) Uwagi o pozycji i etyce prokuratora w strukturze organów ochrony prawnej.

Do zagadnień reformy procesu karnego odnosi się siedem opracowań (artykułów, rozdziałów w pracy zbiorowej, wystąpień konferencyjnych). Mianowicie: Z problematyki zbyt częstych nowelizacji Kodeksu postępowania karnego. W poszukiwaniu *ratio* ostatnich zmian w procesie karnym, 2) Skazanie bez rozprawy w perspektywie uchwalonych i projektowanych zmian w procesie karnym, 3) Efektywność postępowania dowodowego w procesie karnym w perspektywie ostatnich nowelizacji, 4) W kierunku kontradiktoryjności procesu karnego – kilka uwag na temat „chwilowego” przemodelowania postępowania przed sądem pierwszej instancji, 5) Prawo do obrony w świetle ostatnich nowelizacji Kodeksu postępowania karnego – zagadnienia wybrane, 6) Skarga na wyrok sądu odwoławczego jako nowy nadzwyczajny środek zaskarżenia w procesie karnym, 7) Nowe rozwiązania techniczne obszarze prawa karnego (uwagi *de lege lata* i *de lege ferenda*).

Pozostałe teksty i wystąpienia konferencyjne dotyczą różnych kwestii niezwiązanych ze sobą i zostały rozproszone w różnych periodykach.

Poza tym Kandydat opracował trzy glosy i dwie recenzje. Napisał jedno sprawozdanie z konferencji.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 cytowanej na wstępie ustawy, wskazane przez Kandydata publikacje muszą mieć charakter naukowy, gdyż mają stanowić osiągnięcie naukowe, stanowiące znaczny wkład w rozwój nauki prawa. Tymczasem twórczości Kandydata jest nieznana bądź mało znana. Trudno znaleźć opracowania powołujące się na poglądy (teksty) dr Damiana Gila. Jego wypowiedzi nie są cytowane przez innych autorów.

Dla oceny dorobku dr Damiana Gila dr Damiana Gila charakterystyczne są następujące cechy: stosowanie metody dogmatycznej, którą Kandydat posługuje się w zasadzie umiejętnie, koncentrowanie zainteresowań na niespornych kwestiach dogmatycznych, ograniczanie analizy dogmatycznej (w większości publikacji) do kwestii wcześniej już omówionych w literaturze, niewychodzenie poza kwestie zdiagnozowane w dotychczasowym piśmiennictwie, ograniczanie się (w większości opracowań) do analizy językowej tekstu prawnego i pomijanie analizy testu prawnego za pomocą wykładni systemowej i funkcjonalnej, niewychodzenie poza zakres prawa karnego procesowego i niesięganie do dorobku innych specjalności i dziedzin prawa (teoria prawa, prawo konstytucyjne, prawo cywilne). Dla porządku należy odnotować też poważny błąd merytoryczny popełniony w pracy pt. Rola organów procesowych w przypadku przekroczenia granic dozwolonego karcenia małoletnich. Otóż, według Autora, karcenie dzieci stanowi pozaustawową okoliczność wyłączającą odpowiedzialność karną. Rzecz w tym, że tzw.

pozaustawowy kontratyp wyłączający przestępczość czynu stanowi nie karcenie dzieci – jak twierdzi Autor, ale społeczne przyzwolenie na takie zachowanie.

Nie dostrzegam wartości naukowej w przejawach aktywności Kandydata polegających na redakcji lub współredakcji dzieł zbiorowych. W większości tych opracowań, praca redakcyjna i edytorska ograniczyła się do zamieszczenia w nich wystąpień konferencyjnych. W znacznej części są to referaty wygłoszone przez studentów i doktorantów. Mianowicie:

1. „Gwarancje praw pokrzywdzonych w postępowaniach szczególnych”, red. D.Gil, Warszawa 2012; w książce zamieszczone są teksty wystąpień na konferencji zorganizowanej przez Wydział Zamiejscowy Prawa i Nauk o Gospodarce KUL w Stalowej Woli w dniu 14.3.2011 r.,
2. „Współczesne problemy wymiaru sprawiedliwości”, red. D.Gil, I.Butryn, A.Jaskieła, K.M.Woźniak, Lublin 2012; w książce znajdują się teksty wygłoszone na konferencji zorganizowanej przez Koło naukowe studentów prawa na Wydziale Zamiejscowym Prawa i Nauk o Gospodarce KUL w Stalowej Woli; poza dwoma, wszystkie teksty zostały napisane przez studentów i doktorantów; dotyczą one różnych kwestii z prawa cywilnego, prawa karnego i administracyjnego,
3. „Szczególne środki zaskarżenia w ujęciu komparatystycznym”, red. D.Gil, Lublin 2013; książka zawiera testy dotyczące prawa konstytucyjnego, postępowania cywilnego, karnego i administracyjnego, napisane przez studentów, doktorantów i pracowników naukowych,
4. „Problemy nowelizacji prawa sądowego”, red. D.Gil. Lublin 2013; książka zawiera teksty napisane przez studentów i doktorantów dotyczące reformy prawa karnego i cywilnego,
5. „Skutki czynności procesowych w świetle standardów europejskich”, red. D.Gil, Lublin 2014; w pierwszych dwóch rozdziałach zawarte są teksty dotyczące postępowania karnego, a w dwóch następnych – teksty dotyczące postępowania cywilnego i administracyjnego, napisane przez studentów i doktorantów oraz pracowników naukowych,
6. „Korzenie i ewolucja instytucji prawa sądowego”, red. D.Gil, Lublin 2013; jest to III książka z serii „Współczesne problemy wymiaru sprawiedliwości”; książka zawiera teksty napisane przez studentów i doktorantów dotyczące różnych kwestii z prawa karnego, cywilnego i administracyjnego,
7. „Prawo sądowe w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego”, red. D.Gil, Lublin 2014; jest to IV książka z serii „Współczesne problemy wymiaru sprawiedliwości”;

poza jednym, książka zawiera teksty napisane przez studentów, doktorantów i młodych doktorów dotyczące różnych kwestii z prawa karnego i administracyjnego oraz procesu cywilnego,

8. „Sądownictwo polskie wobec dorobku prawa UE”, Lublin 2015; jest to V książka z serii „Współczesne problemy wymiaru sprawiedliwości”; w pierwszym rozdziale zawiera teksty dotyczące postępowania karnego, a w dwóch następnych – teksty dotyczące postępowania cywilnego i administracyjnego, napisane przez studentów i doktorantów oraz pracowników naukowych; D.Gil opracował redakcyjnie jedynie materiały dotyczące pierwszego rozdziału,
9. „Zasady postępowania sądowych w perspektywie ostatnich noweli”, redakcja D.Gil i E.Kruk, Lublin 2016; książka zawiera teksty dotyczące wyłącznie postępowania cywilnego i sądowniczoadministracyjnego, napisane przez studentów i doktorantów oraz pracowników naukowych,
10. „Dowodzenie w postępowaniach sądowych w perspektywie porównawczej”, red. D.Gil, Lublin 2016; jest to VI książka z serii „Współczesne problemy wymiaru sprawiedliwości”, nie zawiera tekstów dotyczących postępowania karnego,
11. „Dowód w procesie karnym w perspektywie porównawczej”, red. D.Gil, Lublin 2016; we wprowadzeniu znajduje się informacja, że jest to VI książka z serii „Współczesne problemy wymiaru sprawiedliwości”, tak samo, jak wymieniona wyżej książka pt. „Dowodzenie w postępowaniach sądowych w perspektywie porównawczej”; książka zawiera teksty napisane przez studentów, doktorantów i młodych doktorów dotyczące różnych kwestii z postępowania dowodowego.

2. Według deklaracji, Kandydat brał udział w 82 konferencjach i seminariach naukowych, co jest wynikiem imponującym. Dziewięć konferencji miało międzynarodowy charakter, 57 konferencji charakter ogólnopolski, a 16 konferencji – charakter lokalny. Kandydat nie przedstawił jednak żadnych danych dotyczących liczby zagranicznych uczestników konferencji międzynarodowych (zaproszonych i biorących faktycznie udział). Brak tych danych poddaje w wątpliwość rzeczywisty międzynarodowy charakter tych konferencji. Odnosnie do konferencji o charakterze krajowym, Kandydat nie podał danych dotyczących ośrodków naukowych, z których pochodzili uczestnicy tych konferencji. Nie pozwala to na stwierdzenie rzeczywistego, czy tylko deklaratywnego krajowego charakteru tych konferencji.

W każdym razie, według deklaracji, na konferencjach międzynarodowych, które odbyły się w Polsce, Kandydat wygłosił 8 referatów. Na konferencjach ogólnopolskich Kandydat wygłosił 46 referaty, a na konferencjach lokalnych – 14 referatów. Świadczy to o dużej aktywności konferencyjnej Kandydata i upoważnia do stwierdzenia, że bierze on aktywny udział w życiu naukowym.

Nieznane są następujące dane, które należy uwzględnić w ocenie aktywności naukowej Kandydata:

1. sumaryczny *impact factor* publikacji naukowych według listy *Journal Citation Reports* (JCR), zgodnie z rokiem opublikowania,
2. liczba cytowań publikacji według bazy *Web of Science* (WoS),
3. indeks *Hirscha* opublikowanych publikacji według bazy *Web of Science* (WoS),
4. kierowanie międzynarodowymi lub krajowymi projektami badawczymi lub udział w takich projektach,
5. międzynarodowe lub krajowe nagrody za działalność odpowiednio naukową albo artystyczną,
6. wygłoszone referaty na międzynarodowych konferencjach tematycznych, które odbyły się za granicą.

3. Kandydat prowadzi wykłady, ćwiczenia i seminaria z prawa i postępowania karnego, prawa karnego wykonawczego i prawa wykroczeń. Zorganizował łącznie 22 wyjazdy naukowe dla studentów prawa. Organizuje konkursy „Wiedzy o państwie i prawie”. Bierze udział w programie „Edukacja prawna i obywatelska” w Collegium Gostomianum w Sandomierzu oraz współpracuje ze szkołami średnimi w ramach projektu „Edukacja prawna”.

Dr Damian Gil wypromował 73 magistrów i recenzował 28 prac magisterskich. Przygotował 24 recenzje wydawnicze prac studentów i doktorantów.

Dr Damian Gil w 2015 r. otrzymał indywidualną nagrodę III stopnia przyznaną przez Rektora Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Bierze udział w pięciu zespołach eksperckich i konkursowych, jest stałym recenzentem Internetowego Przeglądu Prawniczego.

Natomiast nieznane są następujące dane, które podlegają uwzględnieniu przy ocenie dorobku dydaktycznego popularyzatorskiego:

1. uczestnictwo w programach europejskich i innych programach międzynarodowych lub krajowych;
2. udział w konsorcjach i sieciach badawczych;

3. kierowanie projektami realizowanymi we współpracy z naukowcami z innych ośrodków polskich i zagranicznych, a w przypadku badań stosowanych we współpracy z przedsiębiorcami;
4. udział w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism;
5. członkostwo w międzynarodowych lub krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych;
6. opieka naukowa nad doktorantami w charakterze opiekuna naukowego lub promotora pomocniczego, z podaniem tytułów rozpraw doktorskich;
7. staże w zagranicznych lub krajowych ośrodkach naukowych lub akademickich;
8. wykonanie ekspertyz lub innych opracowań na zamówienie organów władzy publicznej, samorządu terytorialnego, podmiotów realizujących zadania publiczne lub przedsiębiorców;
9. recenzje projektów międzynarodowych lub krajowych oraz publikacji w czasopismach międzynarodowych.

V. Konkluzja.

1. Osiągnięcia naukowe dr Damiana Gila ilościowo nie są znaczne. Nie są też wartościowe naukowo, z powodów przedstawionych wcześniej. Kandydat bierze zaś aktywny udział w życiu naukowym, jako uczestnik wielu konferencji.

Przeprowadzona ocena dorobku naukowego, dydaktycznego i popularyzatorskiego upoważnia do uznania, że dr Damian Gil po otrzymaniu stopnia doktora nauk prawnych nie posiada osiągnięć naukowych stanowiących znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej prawo oraz nie wykazuje się istotną aktywnością naukową w rozumieniu art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595).

2. Wyrażam zatem opinię, że dr Damian Gil nie spełnia wymogów określonych w art. 16 i 17 wymienionej ustawy. Brak zatem podstaw do dopuszczenia Kandydata do dalszych etapów w postępowaniu habilitacyjnym.

